

Fabio Pusterla

ZEMLJA POSLA

*Dovaniju Naki i Bepu Rotoliju
koji pružaju otpor*

I

Slivaju se iz vulkana
bespravne vile i kvartovi.
U visini žukve.
Još gore: skorašnja lava.

Mreška se u daljini more
pod sivom kapom oluje;
nada koja ostaje
poziva da se ne očajava.

Južno od svakog milosrđa
nečujni kamoristi
severno od svakog razuma
proklamacije ligaša.

Živi imaju na dlanu
pepeo mrtvih,
na drevnim ruševinama
masline, izuvijana stabla.

Boravio je u Pinjataru
prkosni Frančesko Flora.
Nije potpisao.
Opet ne bi potpisao.

DOZIVI

II

Pod zemljom tinjaju
otrovne zgure.
Nad zemljom bdiju
ožalošćene Majke.

Ceo jedan dan
nepomične na groblju,
u ime kćeri
vekovima u crnom.

Majke jutarnje zvezde
izvikuju nečujno
po trgovima Italije
tegobne sudbine.

U Zemlji posla
između Volturna i Gaete
statistika tumorâ
je prećutana.

Širokolisno povrće
masline i paradajz
dok se zemlja čisti
od natopina otpada.

Život koji ne ozdravljuje,
smrt koja ne prestaje,
nesreća koja prestravljuje:
reč, poslednja radost.

III

Oni koji su izdali
koji su se prodali.
Izgubljeni drugovi
koji su ili nisu shvatili.

Ne samo hleb, duboku bol,
Bepe će reći jednom drugu:
da podelimo i ovo na svetu.
Ali ti si od bakra, ili kalaja.

Oni koji su otišli
daleko da se iscrpljuju;
i drugi ostali ovde
da se gramzivo goste.

Svetlost koja otkriva duše:
eno ga, opet on, Pazolini.
Vetar što u naletima čisti,
dečije oči.

Svetlost voštanica,
ne ona električna, draga;
milosrđe pomešano sa užasom,
škola sve gorča.

Rosana, učiteljica, plete
nešto sutrašnjice za sve,
ali kad se okrene bod nesreće
kako će držati petlje pravde.

Šest hiljada fotografija,
muzej bezglasnog heroizma.
Oči onih koji su na sporednim
putevima potonuli.

Truba tramvajdžije
astronoma u posleraću;
nečujni grob mnogih
ućutkanih na komadu zemlje.

IV

Poplava žitkog blata,
Montaleova vresišta.
I, na zidinama, u Kapui
uzaludni grafiti ljubavi.

S mosta iznad kolosekâ
čitaš na nekom zidu:
hteo bih da riknem pijan
i povraćam u paklu.

Anđela koja je govorila
i onda smo pukli.
Htela je da kaže nešto
užasno. Bezgranično.

Konoplja ovce
bivolice u suton.
Varljivi predeli
pod svetlucavim nebom.

Olim Campania felix,
čitamo na mapama.
La Terra di lavoro,
žene utonulih lica.

Magarci na livadi
psi ispruženi na suncu
političari u senatu
zemlja koja možda umire.

Uveče nad sivom
vodom vreba čaplja:
na kraljevskom ribnjaku
senka burbonskog kralja.

V

Na Đovanijevoj parceli
diže se u svetlu kamen,
preistorijski fosil,
grimasa, izmešteni ulomak;

možda repa skeleta,
strele ili vrha koplja,
trag znak podrška:
pamćenje koje ne vara.

Pamćenje koje se opire
gusto kao u nekom srcu,
tanko kao mir
oporo kao posao.

Posao koji nedostaje,
posao ukraden,
posao za sve,
posao povraćen.

Posao koji bi se mogao,
reč koja bi nam rekla,
svet koji bi se hteo,
pravda koja se ne isteruje.

Na Đovanijevoj parceli
kamen se diže u svetlu,
nešto što vodi,
komad istine.

BEOGRAD, RASPORENE ZGRADE, ZAVESA

Dejanu Iliću

Ugao Kneza Miloša i Nemanjine:
za šipku zakačena vijori se zavesa.

Iza ograde ceri se olupina automobila,
u raspuklinama zidova hrapavo vetar svira.

Kancelarije su puste, sva okna iskočila,
iščupana ili spržena stolarija, rasporeni plakari,

Vredna arhitektura, sada stara olupina,
nehotični simbol bez vrednosti ili svrhe.

Kamen miran na kamenu, odsustvo svake stvari,
stid koji užasava, gvožđevita paraliza.

Nijedan ljudski trag, ni mrtvih ni ranjenih,
štrče potprozornici, brunirana izvijena armatura.

Već dvanaest godina zavesa se pomera kao pokrov,
liči na mrtvu pticu, kovitla se apsurdna u vazduhu.

Zastava je to prljava od prašine i ništavila,
poslednji blesak. Ostalo beše *inteligentna bomba*.

Peva se po kafanama, puši i proslavlja.
Zavesa kneza Miloša, nerečeno što se ovde nabira.

Luftwaffe bombe pale '41.
Zapadnjačke bombe o kojima niko ne govori.

Nešto potisnuto, strava nezaboravljena.
Zločinac mrtav. Zločini NATO-a.

(S italijanskog preveo **Dejan Ilić**)